

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Έν Ἀθήναις φρ. 15—Έν δὲ ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 16.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Έν τῷ ἑξωτερικῷ φράγμα 20.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Έν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. Ἀριθ. 1.
Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ.

Για δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε ὁ Ξένος νὰ μὲ παίξῃ
Τώρα ποῦ στέλνουν σ' τὸ σκαμνί, χωρὶς νὰ πῆς γρῦ, λέξι.

ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΕΙΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ

Τὸ θάλπος τοῦ ὠραίου ἡλίου τῆς τετάρτης ἀπώθησε τοὺς εἰς συνεδρίασιν βουλευτὰς εἰς τοὺς ἔξω τῆς πόλεως περιπάτους. Έν μέσῳ τοῦ φαιδρῶ κόσμου τῶν εὐδαιμόνων κατοίκων τῆς Ἰοστεφάνου πόλεως τῶν Ἀθηνῶν διεκρίνε τις σαφῶς τὸ συνωφρωμένον πρόσωπον τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους ἀνά δύο ἢ καὶ πλείονας περιπατούντων καὶ ἀναπνεόντων ὑγιεινὸν ἀέρα ἀντὶ τῆς θολερᾶς ἀτμοσφαιρας τοῦ βουλευτηρίου, τῆς πυκνῆς ἐκ τοῦ καπνοῦ τῶν ἐστιῶν καὶ τῶν σιγᾶρων τῶν εἰς καπνιστήρια μεταβληθέντων ἀκρατηρίων.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην περὶ ὑποτροφίῶν θὰ συνεζήτηί ἡ βουλὴ, παρέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περισσώτερον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ προτιθέμενος νὰ κλείσῃ τὰ στόματα τῶν κατακραυγαζόντων δι' ἐνὸς διορισμοῦ ὑποτροφίας εἰς ἕκαστον, ἀλλ' ἰδὼν τοὺς ἀντιπροσώπους τρεπομένους εἰς τὰ ἔξω, ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν διάσημον ἀνθῶνά του ἐν Πατησίοις, ὅπου ἐμελέτησε κατ' ἰδίαν νομοσχέδια περὶ ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως.

Ὁ φίλος μας Χραπαχράπας ἐθεάθη παρὰ τὴν Πνύκα χειρονομῶν καὶ ἀδεῶς κραυγάζων. Έγυμνάζετο ἴσως εἰς τὴν ῥητορικὴν πρὸς ἣν ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπῆς, ἄλλον Χραπαχράπαν. Ένώ δὲ πλήρης χαρᾶς ἐνόμισεν ὅτι κατὰ τὸ ῥητορικὸν σχῆμα ἦτο ἀμίμητος, βλέπει ἐκ τοῦ ἀντικρυνοῦ μέρους τὸν πρόεδρον

τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπῆς ποιούντα τὰ αὐτὰ χραπαχρατικὰ σχήματα καὶ ὑπερήφανον ἐξ ἐπιτυχίας. Τὸ θέαμα τοῦτο τὸν ἐλύπησεν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀπέλπισεν' ἐξηκολούθησε τὰ ῥητορικά του σχήματα.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης κατηφῆς ὡς τεθλιμμένος συνεβάδιζε μετὰ τοῦ φιλάτου Ῥοντήρη. α' Βεπίεσθην, φίλε μου, ἐπίεσθην παρὰ πολὺν. Αὐτὸ μόνον ἠκούσαμεν.

Ὁ κ. Ζαζιμῆς πέσαν τῶν Πατησίων ὤμιλει μετὰ φίλου του βουλευτοῦ περὶ τῶν οικονομικῶν ἀναπτύσεων μαύρας ιδέας περὶ τοῦ οικονομικοῦ μέλλοντος. Ἰδὼν δὲ ὄνον καταπεσόντα ἐν τινὶ σούδα: εἶδον, εἶπε, φίλε, τὸ οικονομικὸν βάρκθρον.

Ὁ κ. Τρικούπης ἦτο ἔξω εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Ἀλλὰ μὴ εὐρὼν φαίνεται τὴν κατὰ τὸ παραλθὸν ὠραιότητα τῆς φύσεως πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἐτράπη πρὸς τὰ Πατήσια. Δύο βουλευτὰι πεμπτοκομμίται ἐκ τῶν νεοφωτίστων πίνοντες ζῦθον τὸν προσεκάλεσαν νὰ πάρῃ ἐν ποτήριον' ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὑπήκουσε πάραυτα.

— Τί καταδεκτικὸς ποῦ ἔγινεν ὁ κ. Τρικούπης; λέγει ὁ εἰς βουλευτῆς.

— Πολὸ ἄλλαξ, ἀλήθεια, ὑπολαμβάνει ὁ ἕτερος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐξηκολούθησε μετὰ ταῦτα τὸν περίπατόν του μόνος κατὰ μόνος καὶ περιπλανηθεὶς εἰς τοὺς ἀγροὺς θεάθη μετὰ ταῦτα φυλλομετρῶν ζεμυτίσασαν μαργαρίταν. Δὲν δυνάμεθα ὁμῶς νὰ σᾶς εἴπωμεν τὸν δοθέντα αὐτῷ χρῆσμον.

‘Ο Γλυκύτατος δὲ ἦτο εὐθυμότατος· τὰ ποδαλγοῦντα κἀτα ἄκρα του μετεβλήθησαν εἰς παιδίον πόδας· φαιδρὸς δὲ πρωθυπουργός· μας ἐπεριπάτει ἐν Φαλήρῳ ὅπου μετέβη νὰ ἴδῃ τὸ πείραμα τοῦ Γρυπάρη.

‘Ο Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ τὸν συναντᾷ ἐκεῖ. ‘Ενομιζάμεν ὅτι τὰ εἶχε χαλασμένα, παραδόξως ὁμοίως τὸν πλησιάζει φιλικώτατα καὶ τοῦ λέγει :

— Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ἤμποροῦμεν νὰ πωλήσωμεν τὸν Γρυπάρη καὶ τὴν ἐφευρέσιν του εἰς τὸν Σουλτάνον ἀντὶ τῆς ‘Ηπείρου καὶ Θεσσαλίας ;

— Σατανικὴ ἰδέα, ἀπαντᾷ ὁ Γλυκύτατος.

— Λοιπὸν τὰ ἐξόδα νὰ μεταβῶ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τὰ λοιπὰ τοῦ διαλόγου δὲν ἠκούσαμεν διότι ὠμίλουν πλέον ὡς ἐγγαστρίμυθοι.

‘Αλλὰ εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον ἄλλος βουλευτὴς περιπάτει κατὰ μόνας ὀμιλῶν.

« Αἱματοκυλίσαν τὴν Ἑλλάδα ! (Διὰ τῆς χειρὸς πλήττει τὰς αὔρας) ‘Οχι ! αἱματοκυλίσατε τὴν πρωτεύουσαν καὶ θέλετε στέφανον ; Ποῦ εἶνε αἱ ὑποσχέσεις αἱ εὐρωπαϊκαί ! (Πλήττει καὶ ἐν δευτέρῳ τὰς αὔρας.)

— ‘Εσυχώτερα, κ. Μεσσηνέζη, ἀναφωνεῖ αἴφνης ὁ κ. ‘Αριστείδης Οἰκονόμου ἐμφανισθεῖς. Γυμνάζεσθε, βλέπω, καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ κάμνω. Σχεδιάζω λόγον νέον περὶ φορολογουμένου λαοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐν μεγάροις διαιτώμενον Σουβαρίτην.

Συγχρόνως ἀκούεται : α’ ‘Ο Ναύσταθμος τοῦ Πόρου καὶ τῆς Σαλαμίνας ; Καὶ διὰ τῆς Σαλαμίνας καὶ ὄχι τοῦ Πόρου ;»

‘Ο κ. Δουζίνας ὀλίγον περαιτέρω ἐγυμνάζετο εἰς νέον λόγον του περὶ ναυστάθμου τοῦ Πόρου, ἐπωφεληθεῖς καὶ αὐτὸς τοῦ ὠραίου καιροῦ.

‘Εν τούτοις ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν του καὶ οἱ διασπαρέντες εἰς τοὺς ἀγρούς ἀντιπρόσωποι ἐπέστρεφον εἰς τὴν πόλιν πολλὰ ἀποκομίζοντες ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς.

Τελευταῖοι, ὅτε πλέον ὁ Ὑμηττός εἶχε βαπτισθῆ εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἰώδες χρώμα του, δύο βουλευταὶ σπεύδοντες διέσχίζον τὴν ἑδὸν Πατησίων.

— Μοῦ φαίνεται πῶς πάλιν θὰ τῆν πάθωμεν, διότι ὁ Κουμουνδούρος ἀρπάξε τὴν σημαίαν τῶν ὀικονομικῶν.

— Καλὰ εἶπα ἐγὼ πῶς ἔπρεπε εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ξένου νὰ γείνη ἡ συζήτησις. Μόνον ἐκεῖ μπορεῖς νὰ τὸν πιάσῃς τὸν Κουμουνδούρον. Μὲ τὰς οἰκονομίας δὲν πιάνεται, διότι εἶνε φυσικὸν νὰ ἀγαπᾷ τὰς οἰκονομίας μὲ περισσότερον πόθον ὅστις κατέφαγεν ὅλην τὴν περιουσίαν του.

Χρᾶπ-Χρᾶπ

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

‘Η προκυμαία τοῦ Φαλήρου εἶναι προωρισμένη δι’ ἐρωτοδρομίας. Οἱ κύριοι ἀξιοματικὸι ἐπειράθησαν νὰ εἰσαγάγουν ἵπποδρομίας. ‘Ενόμισαν ὅτι καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ λογάτων εἶναι ἐρωτες.

‘Αλλ’ αἱ ἐκεῖ παροῦσαι Κυρίαὶ καλὰ ἔκαμαν καὶ τοὺς παρέστησαν ὅτι ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι ξεῖδι νὰ τὸν βάζουν σὲ γὰλόρια.

‘Ο λόγος περὶ τοῦ κ. Ξένου : — Πῶς σοῦ φαίνεται τοιαῦτα μηχανώμενος. — ‘Ακριβῶς μοῦ φαίνεται μ’ αὐτὰ μὴ χατόμενος.

Μετὰ τοσαύτω μείζονος ἐνδεαφέροντος παρηκαλουθούμεν τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἐντομοφθῶρων κυρίων Γενναδίου καὶ Τομπάζη πάλιν, καθ’ ὅσον δὲν ἐνοοῦμεν τίποτε οὔτε ἀπὸ τὸν ἕνα, οὔτε ἀπὸ τὸν ἄλλον.

‘Επὶ τέλους ἐπεσκέφθημεν τὸ φιαλίδιον ὅπου ὁ ἕτερος τῶν μεχομένων ὡς μνημεῖον μάχης· εἶχε καταθέσει εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ‘Εφημερίδος.

Τὸ φιαλίδιον αὐτὸ εἶναι ἐνωτικὸν—ὀμιλοῦμεν γλώσσαν ἐπιστημονικὴν—ὅταν μὲν ψυχρὸν καὶ ἀτάραχον, εἶναι δὲ ἀνθρακικὸν ὅταν διὰ τῆς χειρὸς ταρασσῆται.

Καὶ εἶπομεν :

‘Ανακατονόμενον τὸ φιαλίδιον δικαιοὶ τὸν κ. Γεννάδιον.

Μὴ ἀνακατονόμενον δικαιοὶ τὸν κ. Τομπάζην.

‘Αρκ’ ἔχουν ἀμρότεροι δίκαιον.

— Ποῦ λὲς νὰ καταντήσουν τοῦ Γρυπάρη αἱ καταδύσεις ;

— Πολὺ φοβοῦμαι μήπως καμμιά μέρα πάσι ὁ ἴδιος καταδύσει.

‘Υπὸ τὴν μύτην τῆς ἀστυνομίας ἀνωθεν ἐνὸς ἐργαστηρίου ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή :

ΕΔΩ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ.

Νὰ μὴ θέλῃ ὁ κ. Λογοθέτης νὰ ἐπαναλάβῃ ἐπὶ τῶν ‘Αθηνῶν τὸ πείραμα τοῦ Νέρωνος ἐπὶ τῆς ‘Ρώμης ;

‘Εν περιπτώσει πυρκαϊῆς ἢ πόλις θὰ τοῦ φωνάζῃ : Νέρων ! καὶ αὐτὸς ὡς ‘Ηχώ ἀπηλπισμένη θὰ φωνάζῃ : Νερὸν !

Τὰ ὑπνωτήρια τοῦ ‘Ερυθροῦ Γραμματέως ἤρχισαν ν’ ἀποφέρουν τοὺς καρπούς των.

Μία μὴ κοιμημένη μάγκα ἐκλεψεν ἄλλην κοιμημένην.

Τώρα πρέπει νὰ προμηθεύσῃ ὁ Παρνασσὸς καὶ εἰς κάθε μάγκαν ἀπὸ ἐν χρηματοκιβώτιον Βερτχάϊμ.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

‘Αθηναία δέσποινα εἶχε διώξει ὑπρέτριαν, διότι ὀλίγου δεῖν μετέβαλλε τὴν κουζίαν εἰς καζάρμαν, εἰσάγων καθ’ ἐκαστήν καὶ ἕνα ἐραστὴν στρατιωτῆν.

Εἰς τὴν νέαν ὑπρέτριαν ἡ δέσποινα ἀνεκοίνωσε τοὺς λόγους δι’ οὓς ἀπέλυσε τὴν προκατόχον τῆς.

Αἴφνης μετὰ τινος ἡμέρας ἀνοίγουσα ἐν ἐρμάριον τῆς κουζίνας συναντᾶται μ’ ἕνα πυροσβέστην εὐθυτενῆ, ἔχοντα τὴν στάσιν τοῦ στρατιωτικοῦ χαριτισμοῦ.

— Τί εἶν’ αὐτὰ, φωνάζει ἡ Κυρία ἀθμηνοῦσα.

Καὶ ἡ ὑπρέτρια :

— Κυρὰ θὰ ἔμεινε κανένας ἀπὸ τὴν παλῆὰ τὴν δοῦλα καὶ θὰ τὸν ξέχασε ἐκεῖ μέσα.

Νέος τις κατέρχεται τὴν ὁδὸν Σταδίου, βαδίζων διὰ μέσου αὐτῆς

Συγχρόνως διέρχονται ἐπὶ τῶν δύο ἀντιθέτων πεζοδρομίων ὠραιότατη κόρη καὶ κύριος ἀσχημότητος, ἀμρότεροι γνωστοὶ του.

— Γιάννη, φωνάζει ὁ κύριος.

— Γιάννη, φωνάζει ἡ κυρία.

‘Ο νέος ψιθυρίζει :

— Μεταξὺ ζωῆς καὶ τάφου.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ.

Ταὶ ἄλλαις ποῦ ἀπὸ τὸ μέγα ναυαρχεῖο Τῆς Μαγχεστρίας, μὴνυσαν σ’ τὸν κόσμον ὄλο, ‘Οτι ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἀστεροσκοπεῖο, Φάνηκε καταίγιδα εἰς τὸ Βόρειον Πόλο, Κι’ ὅπου ὁ καθένας μας ἐκλείστηκε σ’ τὸ σπῆτι του ‘Αφοῦ ἐτοίμασ’ οὐλα . . . ὡς καὶ τὸ μαγνήτη του,

Κι’ ἐγὼ ἐτοιμάστηκα καθὼς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι Καὶ ἐκαρτέρησα μ’ ἀνυπομονησία, Νὰ ἴδω ἂν εἶν’ ἀλήθεια ὅ,τ’ εἶπε ἡ Εὐρώπη Γιὰ κεῖ τὴ δευτέρη, θεέ μου, παρουσία· Κι’ ἔβγαίνα κ’ ἀπου σ’ τὸ μπαλκόνι μου μὲ τρόπο Νὰ ἴδω ἂν βρεῖσεται ἡ γῆ σ’ τὸν ἴδιο τόπο.

Μιὰ φορὰ ἀφ’ τῶν πολλῶν ποῦ βγήκα, εἶδα Μία γυναῖκα μὲ μάτιξ ἀγριεμένα Μὲ ξέπλεχα μαλλιά, φουστάνια σηκωμένα ! . . . Κ’ εἶπα μὲ φόβον . . . — ‘Ετοῦτη θὰν’ ἡ καταίγιδα. ‘Βόλεπες κάθε τῆς ματιὰ νὰ σβυανάφτη Καθὼς ἡ τσακμακόπετρα ὅταν ἀστράφτη.

‘Α ! εἶπα : Σίγουρα, αὐτ’ εἶν’ ἡ καταίγιδα ! Κι’ ὦρα τὴν ὦρα καρτεροῦσα τὸ μαγνήτη μου Νὰ τὴν τραβήξῃ . . . ὅμως ἐκείνη σὰ σελφίδα, Φρούς . . . κάνει μιὰ ! καὶ φεύγει μπρὸς ἀπὸ τὴ μύτη μου.

Δὲν ἤμπορεσε τ’ ἀλεξικέραυτό μου νὰ τὴν πιάσῃ, Μὰ—ὡς φαίνεται—καλὰ δὲν τῶχα ξεσκουριάσει.

De Cock.

ΤΣΙΜΠΙΑΙΣ.

Τὸ ζεῦκι τοῦ Τομαροπούλου ἐν Παρισίοις διατρέχει τὸν τρίτον ἤδη μῆνα ἀναλώμασιν, ἐννοεῖται, τοῦ δημοσίου Ταμείου. Πεντήκοντα δραχμαὶ τὴν ἡμέραν πληρόνεται αὐτῷ ὡς ἐπιμίσιον. Χωριστὰ ἡ λίστα τῶν ἐξόδων. Ζήτω τὸ τομάρι του !!

Οἱ νυμφοθηραὶ τῆς «Νέας Ἑλλάδος» ἔστησαν τὸ γραφεῖόν των εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁδοῦ Σταδίου. ‘Απελπισθέντες, φαίνεται, ἀπὸ τὴν διάδοσιν τῆς ἐφημερίδος των, κατέφυγον εἰς τὰ μεγάλα γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Γραφείου. Μὲ ἐξέσπργα ψεύτικα νυφάδες δὲν πιάνονται.

‘Ο Ξένος Πίκεριν καὶ ὁ ἐγχώριος Ξένος ἀπὸ τινος κατέστησαν ἡ ἀληθὴς φυλλοξήρα τῶν ‘Αθηνῶν. ‘Αντὶ τῆς Γενναδιοτομπαζομαχίας κάλλιον νὰ στηθῇ ἄλλη τις εἰς πρόληψιν τῆς ἀληθοῦς πληγῆς.

Μᾶς ἐπαλάθωσαν καὶ τοῦ Κ. Βερβάκη αἱ μουσικαὶ συνθέσεις. ‘Ω ; νὰ μὴ ἤρκουν ἐνταῦθα τόσαι ζῶσαι γελοιογραφίαι ἐπισήμων Εὐρωπαίων, ἀλλ’ ἔπρεπε νὰ μᾶς φυτρώσῃ καὶ ἐκείνη τοῦ Στράους.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς φιλοξενίας : Νὰ μεταχειρισθῆς Ξένον ὡς μεσίτην ἐθνικῶν ὑποθέσεων.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς γενναιοῦτος τοῦ Κουμουνδούρου : Νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς τὸν τυχόντα Ξένον 200,000 λίραις.

‘Σ τῆς κοντέσας τὸ ταξεῖδι. Τὸ παζάρι θεὸ νὰ κλάψῃ Ποῦ δὲν ἄφρησε καρῦδι Κούφιο χωρὶς νὰ τὸ χάψῃ.

‘Ηδη ἐξηγεῖται διατί εἰς τὸ Κοτιλλίδιον τοῦ χοντροσερπιερίου χοροῦ παρεκάθησαν πολλοὶ καὶ πολλὰὶ ἡλικιωμένοι. Διότι διεδόθη ὅτι εἰς τῆς φηγούρας θὰ μοιρασθῶσιν πράγματα ἀξίας.

‘Υπουργεῖον ἀνταποκρινόμενον μὲ τὰς περιστάσεις. Κουμουνδούρος, ‘Υπουργὸς Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν. Νικολόπουλος, τῆς Δικαιοσύνης. Βαλασόπουλος, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Σ. Πετιμεζῆς, τῶν Στρατιωτικῶν. Σ. Ξένος, τῶν Οἰκονομικῶν. Γρυπάρης, ὁ ἐφευρέτης, τῶν Ναυτικῶν.

‘Η μύτη Μπένη ἐξοκέλασα εἰς τὸν κάθον τοῦ Συντάγματος ἀνέτρεψε πέτρας καὶ σίδηρον. Τὰ φοβερά αὐτὰ ἀποτέλεσματα τοῦ τυχαίου συμβάντος θὰ ὠφεληθῶσιν σπουδαίως τὸ ἡμέτερον ναυτικόν. ‘Ο Κ. Μπούμπουλης δύναται νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ καταστρεπτικὰ ῥάμφη Μπένη ὡς ἔμβολα τοῦ στόλου.

Βίδοποιεῖται τὸ κοινόν, ὅτι ὁ Νάρκισσος Σταμούλης ἀγρίψε καὶ ζητεῖ καυγᾶ. Πῶς μᾶς ἐνθυμίζει ὁ Βουλευτὴς Μείσης τὴν ἐποχὴν τοῦ Μέσου αἰῶνος ;

Κατεργαράκος.

ΜΑΣ ΤΣΑΚΙΣΕ Ο ΣΕΡΠΙΕΡΗΣ!

— Καλὲ, βίβουχ μου, δὲν μοῦ λὲς, γιατί ὕστερα ἀπὸ τὸν χορὸ τοῦ Σερπιέρη δὲν ἔδωκε ἄλλος κανένας χορὸς ;

— Ποιὸς θέλεις περὶ νὰ δώσῃ χορὸ, ὕστερ’ ἀπὸ τὸν πλοῦτον ποῦ εἶχε ὁ χορὸς ἐκεῖνος !

— Μᾶς τσάκισε, καυμένη, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος !

— Ναί, μπιζουδάκι μου, τὸ ὀμολογῶ κι’ ἐγὼ. Φαντάσου, ψυχὴ μου ! Προχθὲς εἶπα σὲ δηὸ τρεῖς οἰκογένειαις καὶ πέντ’ ἐξ νέους νὰ ἔλθουν νὰ πάρουμε τὸ τσάι καὶ ξέρεις τί μοῦ ἀπεκρίθησαν ; «Θὰ ἔχουμε σουπεδάκι καὶ σαμπάνια ;»

— Ξέρεις τί θαρῶ ; Πῶς ἂν δώκῃ ἀκόμη ἕνα χορὸ σὰν τὸν πρῶτον ὁ Σερπιέρης, ὁ κόσμος θὰ θαμβωθῇ καὶ ἔτσι θὰ γλυτώσωμε πολλοὶ ἀπὸ πολλὰ ἐξόδα χορῶν καὶ σουαρέ-δων.

Τρέχα γύρευε.

ΠΕΛΕΚΟΥΔΙΑ.

Κύριε Μή Χάνεσαι,

Μεσολόγγιον.—Ο φίλος σου Κωστής θέλει και καλό να ένθυμηθώ τα νιάτα μου τ' Ασμοδαϊκά επιστέλλων σοι κανέν μεθυγραφικόν πελεκοῦδι ἐκ τῆς ἐπαρχιακῆς αὐτῆς σκοπιᾶς, ἐν ἣ γονικῆ πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν και τὴν πατρῶαν γῆν στοργῆ ἔταξέ με φρουρὸν ἀμπέλων, ἴδιος δὲ πλατωνικὸς πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρως ἀφιλοκερδῆ (;) προστάτην χηρῶν και ὀρφανῶν· ἀλλὰ, φίλε κ. Μή Χάνεσαι, χωρὶς ὀλίγον ἂν ὄχι Dreher, τοῦλάχιστον Fischer, τί μέθυσ' ἀποστάξῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς γραφίδος; Στείλέ μου ὀλίγη μπίρα, κι' ἐγὼ νὰ σοῦ στείλω ὅσα θέλεις πελεκοῦδια.

Ἄλλὰ πῶς νὰ μοῦ τὴν στείλῃς; Ἀφοῦ σοῦ εἶνε εὐκολώτερον νὰ στείλῃς τὸ μεγαλειότερον κάρικο εἰς τὴν Ἰαμαίικαν παρά τὸ παραμικρότερον δέμα εἰς τὸ Μεσολόγγιον; Θὰ φθάσῃ δὲ ταχύτερον ἴσως ἐκεῖ παρά ἐδῶ· τοῦλάχιστον ἐκεῖ θὰ φθάσῃ ἀφυύτως, ἐν ᾧ ἐδῶ ὑπάρχει κατὰ τὰ εἶξ δέκατα πιθανότης, ἀρκεῖ νὰ μὴ προσπελάσῃ τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον Πατρῶν.

Ἡξυμεῖς τὰς ἐφημερίδας σας και τὰ γράμματά σας πῶς και πότε τὰ λαμβάνομεν; ἢ νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ σὰς λέγουν αὐτοῦ ὅτι ἀναχωρεῖ καθ' ἐκάστην ταχυδρομείον διὰ Μεσολόγγιον, καθ' ἐκάστην και ἡμεῖς ἔστω και μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἔχομεν τὰς παγταχούσας σας· μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτμοπλοίου ἔχομεν γενικὸν ταχυδρομείον, ὅτε πολλάκις αἱ ἐπιστολαὶ σας και ἐφημερίδες σας ὄζουν δεκατετραήμερον!...

Ἐν τούτοις, θ' ἀνακράζῃς, οἱ ταχυδρόμοι πληρώνονται και πληρώνονται διὰ νὰ ἐρχῶνται καθ' ἐκάστην· πλὴν διατί νὰ κάμουν αὐτὸν τὸν κόπον, ἀφοῦ τὸ ἀτμοπλοῖον δύναται ἀπόνως νὰ φέρῃ και τὰ ἐπτά δισάκκιά των διὰ μίας χωρὶς αὐτοὶ νὰ βασανισθοῦν τόσον νὰ κάμουν ὄδοιπορίας, ν' ἀναβοῦν και νὰ καταβοῦν βουνα, νὰ περάσουν ποταμούς, νὰ τοὺς βρέξῃ ἢ βροχῆ και ἢ θάλασσα, νὰ τοὺς φυσήσῃ ὁ βορρᾶς, νὰ τοὺς κουράσῃ τὸ ἄλογο, και νὰ, και νὰ, και νὰ... δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ πληρώνονται αὐτοὶ, και τὸ ἄψυχον ἀτμοπλοῖον νὰ δουλεύῃ δι' αὐτούς; Ἄ! ἂν περάσῃ τὸ νομοσχέδιον τοῦ κ. Κροκιδᾶ και ἐβγουν τὰ δελτάρια, τότε χάριν τῶν δελταρίων ἡμπορεῖ ν' ἀποφασίσουν και αὐτοὶ μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα νὰ κάμουν κάποιαν θυσίαν· και πάλιν ἂν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ καιρός· ἂν δὲν κάμῃ κρύο, ἢ ἂν δὲν κάμῃ ζέστη· ἂν δὲν βρέξῃ ἢ ἂν δὲν φυσᾶ· ἂν δὲν εἶναι ἀνοιξίς ἢ ἂν δὲν εἶναι φθινόπωρον. Διότι ἂν κάμῃ πολὺ κρύο τὸν χειμῶνα, δὲν ἡμποροῦν νὰ ὑπερβοῦν τὰ χιονοσκεπάστα ὄρη μας· ἂν τὸ θέρος κάμῃ ζέστη πολλή, αἱ! ἂν θρωποὶ εἶνε κι' αὐτοὶ· ἡμπορεῖ νὰ τρέχουν ἐριπποὶ και νὰ σκάσουν τὰ ζῶά των· ἀγάλι ἀγάλι· ἀπὸ δροσιὰ σὲ δροσιὰ· τί τοὺς βιάζει ἂν καθυστερήσουν και δύο τρεῖς ἡμέρας· κατὰ τὸ τόσον βραχέρον εἰς τὰ μέρη μας ἔαρ πῶς νὰ περάσουν τοὺς πλημμυρισμένους ποταμούς; Θὰ περιμένουν νὰ ὀλιγοστεύσουν τὰ νερά· ὅταν δὲ τὸ φθινόπωρον πνέουν οἱ κατηραμένοι ἐκεῖνοὶ ἄνεμοι πῶς νὰ διέλθουν διὰ τοῦ εὐθραύστου ἐκεῖνου πὸρθμείου μεταξὺ Ρίου και Ἄντιρρίου; Ἐν συμπεράσματι εὐτυχῆς ὁ κανονίζων τὰ συμφέροντα αὐτοῦ μετ' τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν ἐν Ἑλλάδι!!

Ἐπειτα, κύριε Μή Χάνεσαι, τί πελεκοῦδια νὰ σοῦ στείλω ἐντεῦθεν; ἐκ ποίου δένδρου νὰ ξυλεύσω ταῦτα, και ποῖαν μορφήν νὰ τοῖς δώσω, ὥστε νὰ εἶναι προσιτὰ εἰς τὴν πρωτευουσιάζικη καλαισθησίαν σας; Ἡμεῖς ἐδῶ οὔτε πεπερέας περιδρομικὰς ἀνακτόρων ἔχομεν, οὔτε νερατζιαῖς καμαρωταῖς πλατειῶν και λεοφόρων, οὔτε ῥοδιωνιαῖς ἀγκυκίας αἰθουσῶν και μεγάρων, εἶξ ὧν νὰ ζητήσω τὴν πρώτην ὕλην. Τὰ δένδρα μας εἶναι παρθενικώτερα, δηλαδὴ, κατ' ἀντίστροφον λόγον τῶν γυναικῶν, χονδρευδέστερα, και τὰ ἐλάσσονα τμήματα αὐτῶν δυσοικονόμητα κοῦτσουρα χρήζοντα ὄχι πλέον κοπίδος και γλυφάνου, ἀλλὰ πελέκως και πρίονος και χρόνου πρὸς δε περισσοῦ, ὥστε, κύριε Μή Χάνεσαι, με ἕνα κατόπιν βραδυδρομείον θὰ σοῦ στείλω τὰ πρῶτα δείγματα τῆς ἐπαρχιακῆς και ἰδίᾳ Μεσολογγιακῆς ἐκθέσεώς σου.

Πελεκοῦδης.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ὁ ῥάπτῃς εἶναι πάντοτε ὁ προαγωγὸς τοῦ ἔρωτος. Χωρὶς καλῶν ἐνδυμάτων ἔρως δὲν ὑπάρχει, οὔτε διὰ τοὺς ἀνδρας οὔτε διὰ τὰς γυναῖκας.

Διὰ τοῦτο και οἱ ἀληθινοὶ ἔρωτες ζῶσιν ὅσον και τὰ καινοουργῆ ἐνδύματα.

Οἱ μὲν Γάλλοι λέγουν περὶ τοῦ εὐτυχοῦς ἀνθρώπου: «Γεννήθηκε κτενισμένος».

Οἱ Ἄγγλοι: «Γεννήθηκε με ἀσημένιο κουτάλι σ' τὸ στόμα.»

Και οἱ Ἕλληνας: «Γεννήθηκε πετσωμένος.»

Αἱ Ἄγγλιδες ὑπολαμβάνουσι τὴν αἰδῶ καθήκον· αἱ Γαλλίδες μίαν ἀπὸ τὰς χάριτάς των· ἐκ δὲ τῶν Ἑλληνίδων αἱ μὲν εὐθήεις ὡς πονηρίαν, και αἱ πονηραὶ ὡς εὐθήειαν.

Ὅσοι εἰς τὸν Μικρὸν Δοῦκα, ὅταν ἡ Μινέλλη και ἡ Νεβίλ λεστιάζουν διὰ τῶν χειλέων, στέλλουν ἀπὸ τῆς πλατείας και τῶν θεωρείων κροταλέα φιλιὰ εἰς τὸν ἀέρα, κάμνουν ἀβαρίαν ἐμπορεύματος, ὄχι ἔνεκα καταιγίδος, ἀλλὰ δι' ἔλλειψιν καταναλωτῶν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

Διευθυντῆς Λεούσης

Κατὰ τὴν Ὀδὸν Σταδίου ἀντικρὸ τοῦ Βασιλικοῦ Σταθλοῦ.

Ὁ κ. Λεούσης, κομμωτῆς τοῦ θεάτρου, εἶναι καλλιτέχνης διὰ τὰς κομμώσεις ἰδίως τῶν κυριῶν, προσκαλούμενος κατ' οἶκον και δίδων τὸν τόνον τοῦ κάλλους εἰς τὴν κόμμωσιν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΦΙΑΟΚΛΑΘΝ.—ΟΛΑ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ—ΠΕΡΟΥΚΑΙ ΔΡ' ΕΝΟΙΚΙΟΝ.—ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΣΙΝΙΚΗ ΒΑΦΗ.